

41 **שׂאם** הגזילה עדיין **כְּעִין שְׁנָל** – כפי שהיתה בשעת הגזילה, **יְחִיד**
 42 אותה, **וְאִם לֹא**, שנשתנתה ואינה כפי שהיתה בשעת הגזילה, אזי
 43 רק **דְּמִים בְּעֶלְמָא בְּעִי שְׁלוּמִי** – צריך לשלם עבורה, ואינו צריך
 44 להחזירה, אלא נקנית לו. וכן **תְּנִינָא** במשנה דין זה ששינוי קונה
 45 (לקמן צג). **הַגּוֹזֵל עֵצִים וְעֵשְׂאָן בָּלִים**, או שגול **עֵצִים וְעֵשְׂאָן בְּגָדִים**,
 46 **שֶׁשֶׁלֶם** מעות כשווי העצים והצמר **בְּשַׁעַת הַגּוֹזֵלָהּ**, ואם שינוי לא
 47 היה קונה, הרי היה עליו להשיב את הכלים והבגדים. **אִי נָמִי** –
 48 משנה נוספת שמצינו בה ששינוי קונה (חולין קלה). שהגוזל צמר
 49 מחמש רחלות חייב בראשית הגז, כלומר לתת לכהן חלק מהגז,
 50 אך אם לא **הִסְפִּיק** הגוזל ליתנו לו – לכהן **עַד שְׂצָבְעוֹ** – לפני שצבע
 51 את כל הצמר הגזול, הרי הוא פטור מלתת לכהן מהצמר הצבוע,
 52 **אֶלְמָא** – מוכח מכאן ששינוי קונה, שכיון שהצמר כולו נצבע, גם
 53 חלק הכהנים נצבע ונשתנה מכפי שהיה בשעת הגזילה, ונקנה
 54 לצבוע.
 55 אולם מסתפק רבה בקנין אחר, והוא **יֹאשׁ** – שנתייאו הבעלים
 56 מהגניבה, שהרי **אִמְרֵי רַבִּנּוּ דִּינְקִי** – שהגנב קונה את הגניבה
 57 ביאוש בעלים, ואינו חייב להשיבה אלא לשלם מעות, מיהו לא
 58 יִדְעִינָּה – אולם אינו יודעים אִי קנין זה קונה **מִדְּאוֹרֵייתָא אִי** רק
 59 דְּרַבִּנּוּ. ומבאר רבה את צדדי הספק, **אִי** – האם אפשר ללמוד
 60 שיאוש קונה בגניבה **דְּאוֹרֵייתָא**, מִיֵּד הִתְנָה **אִמּוּצָא אֲבִידָה** – משום
 61 שיש להשוותו למוצא אבידה, שבמוצא **אֲבִידָה**, לא – האם לא
 62 כִּיּוֹן דְּמִיֹּאשׁ מָרָה מִיָּתֵי הַתִּיתִי לִידֵיהָ – שהתייאו ממנה
 63 הבעלים לפני שהגיעה ליד המוצא, קני ליה – קונה אותה המוצא,
 64 ולפיכך **הָאִי נָמִי** – גם גנב זה, כִּיּוֹן דְּמִיֹּאשׁ מָרָה – הבעלים, קני
 65 ליה הגנב, **אֶלְמָא קִנִּי** – ומכאן יש ללמוד שגנב קונה ביאוש
 66 מדאורייתא, **אִי דִלְמָא** אין ללמוד מאבידה, שכן גניבה לא דְּמִיֹּא –
 67 דומה לְאֲבִידָה, שדווקא בְּאֲבִידָה הוא שאמרה התורה שיאוש
 68 קונה, משום דְּכִי **אֶתָּא לִידֵיהָ** – שכשהגביה אותה ובאה לידו, כבר
 69 נתייאו הבעלים, ואם כן **הַתִּיתָא אֶתָּא לִידֵיהָ** – בהיתר באה לידו
 70 ולא נתחייב מעולם להשיבה, **אֶלְלֵהָ הָאִי** – הגניבה, כִּיּוֹן דְּבִאִיפּוֹרָא
 71 **אֶתָּא לִידֵיהָ** ונתחייב להשיבה, אין יאוש הבעלים מפקיע חיוב זה
 72 ולכן אינו זוכה בה, וקניין יאוש בגניבה **מִדְּרַבִּנּוּ הוּא**, דְּאִמּוֹר **רַבִּנּוּ**
 73 יִנְקִי – שחכמים תקנו שהגנב יקנה ביאוש בעלים, מִפְּנֵי תַקְנֵת
 74 הַשְּׂבִים – שלא יימנעו הגנבים מלשוב בתשובה, אם יצטרכו לטרוח
 75 ולחפש את הגניבה עצמה כדי להשיבה. וְרַב יוֹסֵף אָמַר, אין
 76 להסתפק בדבר, שכן **יֹאשׁ אִינוּ קוֹנֶה בגניבה וְאִפְּלוּ מִדְּרַבִּנּוּ**, שלא
 77 תיקנו כך חכמים.
 78 מקשה הגמרא: **אִיתִיבֵיהָ רַב יוֹסֵף לְרַבָּה** על מה שאמר שיאוש קונה
 79 בגניבה, (לקמן צו) **גּוֹל חֲמִין וְעָבַר עָלֶיהָ הִסְפִּיק** ונאסר בהנאה,

1 **הֵם וְלֹא וְלֹדֵיתֵיהֶם** הוא דְּאֶתָּא – בא, שנאסרו רק גוף הניתנים
 2 באתנן זונה ומחיר כלב, ולא הנולדים מהם. מבררת הגמרא: **וְכֵית**
 3 **הֵלֵל**, מניין הם ממעטים את הנולדים. ומבארת: לדעתם המילה
 4 'הם' משמע שלא נאסרו אלא כמות שהם, ולכן תִּרְתִּי שְׂמַעִית מִיָּה
 5 – את שני הלימודים אפשר למעט מ'הם' גם 'הם וְלֹא שִׁינוּיֵיהֶם' וגם
 6 **הֵם וְלֹא וְלֹדֵיתֵיהֶם**. שואלת הגמרא: **וְכֵית הֵלֵל** שדרשו מ'הם'
 7 למעט את שינוייהם, הַכְּתִיב – והרי נאמר 'גַּם', וממנו דרשו בית
 8 שמאי לרבות את שינוייהם, ומה דורשים בית הלל מ'גַּם'. מסיימת
 9 הגמרא: אכן 'גַּם', לְכֵית הֵלֵל קָשְׁיָא – קשה מדוע נכתב.
 10 הגמרא מקשה מהברייתא ששנה רבי חנינא, על דברי רב,
 11 שתשלומי כפל ד' וה' משתלמים כשעת העמדה בדין: **עַד כָּאֵן לֹא**
 12 **פְּלִיגִי** – לא נחלקון רבי אילעא ורבי חנינא **אֶלְמָא** בשינוי של טלה
 13 שנעשה איל וכדומה, דְּמָר – רבי אילעא סָבַר שבשינוי זה קוֹנֶה
 14 הגנב את הבהמה, ונעשית שלו להיפטר מ'ד' וה' וְמָר – רבי חנינא
 15 סָבַר שאין שינוי זה קוֹנֶה, וחייב ד' וה' אם טבח או מכר, **אֶלְלֵהָ לְעִנְיָן**
 16 **שְׁלוּמִי** – לענין השעה שמשערים בה את התשלום, כִּיּוֹן דְּעֶלְמָא
 17 מודים שְׂכָרְמֵי קָרָא – לפי שעת הגניבה מְשַׁלֵּם, ואף לדעת רבי
 18 אילעא ששינוי זה פוטר מ'ד' וה', מכל מקום תשלומי הכפל
 19 משתלמים כשעת הגניבה, וכן כשהגניבה לא נשתנה בגופה
 20 אלא שנתיקרה או שהחלה, הגנב משלם כפל ד' וה' כשווי
 21 הגניבה בשעת הגניבה, דְּקִתְנִי בברייתא ששנה רבי חנינא, שהגנב
 22 טלה ונעשה איל, מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלּוּמִי בְּכָל וְתְשֻׁלּוּמִי אֲרִבְעָה וְחִמּוּשָׁה
 23 כְּעִין שהיתה הבהמה בשעה שִׁנְנָה, ואם כן, לִימָא תִּתְּנִי ברייתא זו
 24 תִּיּוֹבֵתָא דְּרַב, דְּאִמְרֵי רַב שהגנב משלם את הקרן כְּעִין שהיתה
 25 הבהמה בשעה שִׁנְנָה, וּמְשַׁלֵּם תְּשֻׁלּוּמִי בְּכָל וְתְשֻׁלּוּמִי ד' וה' כשוויה
 26 בְּשַׁעַת הַעֲמָדָה בְּדִין. מתרצת הגמרא: **אִמְרֵי רַבָּא**, יש לחלק בין אופני
 27 התשלום, שאם אינו משלם במעות אלא משיב מְלָאִים תחת הטלה
 28 שגנב, משלם את הקנסות כְּמִדְּמֵי קָרָא – כפי שהיה הטלה בשעת
 29 הגניבה, שכן טלה גנב וטלה הוא משלם, ובאופן זה שינוי בברייתא
 30 שמשלם כעין שגנב, אך כשמשלם בְּמִדְּמֵי, וצריך להעריך את שווי
 31 הבהמה כדי לתת שיעור לתשלומיו, בזה אמר רב שמעריכים את
 32 הבהמה כשוויה שֶׁל עֶבְשֵׁיו אילו היתה קיימת.
 33 אגב שהתבאר שגניבה שנשתנתה נקנית לגנב, מביאה הגמרא את
 34 מקור הדין, ודנה באופן קנין נוסף: **אִמְרֵי רַבָּה**, הדין ששינוי שעשה
 35 הגנב בגניבה בידים קוֹנֶה לו את הגניבה, ואינו משלם לבעלים
 36 אלא מעות, הוא ודאי מן התורה, שהרי **בְּתִיבָא** בתורה לימוד
 37 לכן, וְתִנְיָנָא במשנה שנתבאר קנין זה. ומבאר, **בְּתִיבָא**, 'הַשִּׁבִּי אֶת
 38 הַגּוֹלָה אֲשֶׁר גּוֹל' (ויקרא ה בג). שנאמר בפרשת המורה שכפר
 39 בממונו חברו הנמצא בידו, ויש לדקדק בפסוק, מִה תִּלְמֹד לִזְמֹר
 40 'אֲשֶׁר גּוֹל', הרי די היה לומר 'והשיב את הגזילה', אלא בא ללמד,

אגרות קודש

ב"ה, א' מני"א, תשכ"א

ברוקלין.

הנהלת ישיבת אחי תמימים ליובאוויטש אשר בבופאלא

ד' עליהם יחיו

שלום וברכה!

נעם לי לקבל מכתבם מודיע מהטבת המצב בהשיבה הק' אחי תמימים ליובאוויטש אשר בבופאלא, ואף שבפירוש כותבים ע"ד הטבה בגשמיות, תקותי חזקה אשר כן הוא גם בהנוגע למצב הרוחני.

ובפרט אשר עניני בני ישראל, הגשם והרוח יחדיו יהלכו, שהרי גוי אחד הם בארץ, וידוע פרוש רבנו בזקן בעל התניא והשו"ע, שממשיכים האחדות בארץ הלזו התחנתנה, וק"ל.

בבא קמא דף סו עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) קצה

כמו כן מחלקת המשנה בין עורות שברשות הגנב הגונב בסתר, לעורות שברשות הגולן הגוזל בגלוי: עורות הנמצאים ברשותו של הגנב, המִתְחַשְׁקֶה של הגנב להשתמש בהם כמות שהם מִטְמָאָתָן – מחשיבה אותם לכלים הראויים לקבלת טומאה, שכן מאחר שאין הבעלים יודעים ביד מי הם הרי הם מתייאשים מהם, וקונה אותם הגולן על ידי היאוש, והרי הוא בעלים גמור עליהם להחשיבם לכלים. אולם עורות הנמצאים ברשותו של הגולן, אין המִתְחַשְׁקֶה של הגולן מִטְמָאָתָן, משום שידועים הבעלים מי הוא הגולן ובדעתם לתובעו בבית דין, ואינם מתייאשים. לפיכך אינם נקנים לגולן, ואינו בעלים להחשיבם לכלים.

רבי שמעון אומר, חילוף הדברים. עורות שבידיו של הגולן, המִתְחַשְׁקֶה שלו להשתמש בהם כמות שהם מִטְמָאָתָן, משום שגולן הגולל לעיני הבעלים הוא איש אלים, וסבורים הבעלים שלא יוכלו להוציא ממנו את הגזילה ומתייאשים ממנה. אולם עורות שבידיו של הגנב, אין המִתְחַשְׁקֶה שלו מִטְמָאָתָן, לפי שלא מהם נתייאשו המְכַלְלִים. שכן הגונב בסתר אינו איש אלים, ועל כן סבורים הבעלים שכשימצאוהו יוציאו ממנו את הגניבה, ואינם מתייאשים ממנה.

מסיים אביי את קושייתו: ושמע מינה ממשנה זו, שקנה הגולן את החפץ על ידי יאוש הבעלים, שהרי לדברי הכל יאוש קונה במקום שידוע לנו בבירור שהתייאשו הבעלים.

אמר ליה רב יוסף לאביי: לא קשיא, שכן הָכָא מְמַאי עֲקָרִינָּהּ, בְּגוֹן קִרְצוּעָא – שחזק את קצוות העורות, וישר אותם כדי שיהיו ראויים לשכיבה, וקונה הגולן את העורות רק על ידי צירוף יאוש ושינוי מעשה יחד.

דחיית תירוצו של רב יוסף: מִתְקַן לָהּ רַבָּה בַּר רַבִּי חֲנָן, וְהָלֵא עַל מַחֲשַׁבַת הַגּוֹלָן עַל הָעוֹר לַעֲשׂוֹתָ עֵצֶבֶא וְכַעַן שֶׁלֹּחַן אֲכִילָהּ שָׁנוּ בָּאֵן במשנה שהיא מועילה להחשיבו לכלי, וְעֵצֶבֶא אֵין צָרִיכָה קִרְצוּעָא, אלא ראוי היא לתשמיש כמות שהיא, ועל כן אין הקיצוץ נחשב בה לשינוי מעשה. נמצא שביאוש לבד קנה הגולן את העורות, ולא כרב יוסף הסובר שיאוש לבד אינו קונה.

ומוכיח רבה בר רב חנן כדבריו שהמשנה מדברת ממחשבת עיצבא: דְּהִירִי תֵּנָּה במשנה שלפניה (שם מ"ז). כָּל מְקוֹם שֶׁאֵין בְּעוֹר חֶסְרוֹן מְלֻאכָה, ואינו צריך שום תיקון כדי שיהיה ראוי לתשמיש שייחודו הבעלים, המִתְחַשְׁקֶה להשתמש בו לתשמיש זה מִטְמָאָתָן – מחשיבה אותו לכלי הראוי לקבל טומאה. אולם אם יש בעור חֶסְרוֹן מְלֻאכָה, והרי הוא צריך תיקון כדי שיהיה ראוי לתשמיש המיועד לו, אין המִתְחַשְׁקֶה לעשות ממנו כלי מִטְמָאָתָן, כל זמן שלא נעשה בו תיקון זה. וכן הוא בכל תשמיש של העור, חוץ מן הָעֵצֶבֶא. שאף על פי שהיא צריכה מעט קיצוץ כדי ליפותה, מכל מקום היא נחשבת לכלי במחשבת ייחוד בלבד כמות שהיא, משום שהרבה בני אדם משתמשים בה אף בלא קיצוץ. ואם כן מסתבר שאף המשנה שאחריה, העוסקת במחשבת הגנב הגולן על העורות, מדברת באופן שייחודם לעיצבא.

מביאה הגמרא תירוצו אחר על הקושיא האמורה: אָלֵא אָמַר רַבָּא, הָאֵי מִילְתָּא קָשִׁי בְּהָ רַבָּה לִרְבִּי יוֹסֵף עֲשָׂרִין וְתַרְתֵּין שָׁנִין, וְלֹא אִיפְרָקָהּ – קושיא זו הקשה רבה לרב יוסף במשך עשרים ושנים שנים, ולא נמצא לה תירוצו. עַד דְּרִיתִּיב רַבִּי יוֹסֵף בְּרִישָׁא וּפְרָקָהּ – עד שנתמנה רב יוסף לראשות הישיבה, וכן תירצה. שִׁנּוּי הָשֵׁם שֶׁל הַגּוֹלָל בְּשִׁנּוּי מַעֲשֶׂה דְּמִי, שהרי שִׁנּוּי מַעֲשֶׂה שְׁקוּנָה, מֵאֵי מַעֲמָא הָתֵם – מהו טעמו, הלא הוא משום שֶׁמַּעֲקָרָא בשעת הגזילה היו עֲצִים סתם וְהִשְׁתָּא הם בָּלִים, ואינם כעין שגול. אם כן גזילה שהשתנתה בשינוי השם (וכגון עור שנעשה עיצבא), נְמִי אֵינָה כַּעַן שְׁגוּלָּה, שהרי מַעֲקָרָא בשעת הגזילה, קָרוּ לִיה מַשְׁכָּא – קראו לו 'עור', וְהִשְׁתָּא הוא קרוי 'אֶפְרָיוֹן' ועיצבא. לפיכך אין להוכיח ממחלוקת חכמים ורבי שמעון שיאוש לבדו קונה, שכן הקנין אינו על ידי היאוש לבדו, אלא על ידי שינוי שם זה בצירוף עם היאוש.

מקשה הגמרא על רב יוסף הסובר ששינוי השם קונה: וְהִירִי מְרִישָׁה וְקוֹרָה גוֹל שֶׁקִּבְּעוּ הַגּוֹלָן בְּבֵית כְּדִי לִסְמוֹךְ עָלָיו אֶת הַתְּקָרָה,

ועתה תובע הנגול מהגולן את דמי החמץ, אומר לו הגולן, הרי החמץ שלך לַפְּנִיךָ, ובכך יוצא ידי השבה, ואינו חייב דמים. והרי הָאֵי נגול, בִּין דְּמִטָּא עֵידִן אִיפְרָא – שהגיע זמן איסורו חמצו בדנאה, ודאי מִיֵּאֵשׁ ממנו, שהרי אינו שווה כלום. וְאֵי כִלְקָא דְּעִתָּךְ שִׁיאוֹשׁ קָנָה את הגזילה לגולן, מֵאֵי אָמַר לוֹ הִרִי שֶׁלְּךָ לַפְּנִיךָ דְּמִי מַעֲלָא בְּעִי שְׁלוּמִי לִיה, שהרי קנה את החמץ מחמת היאוש, ונתחייב בדמי הגזילה.

אמר ליה רבה לרב יוסף: כִּי קָאֵמִינָא אָנָּה שהגולן קונה את הגזילה ביאוש, כן הוא רק כאשר נגול זה מִתְיֵאֵשׁ מהגזילה, וגולן זה רוצה לקנותה. אבל הָאֵי חמץ, אמנם נגול זה מִתְיֵאֵשׁ ממנו, ואולם גולן זה אינו רוצה לקנות אותה, שהרי אינו שווה כלום, ואין יאוש קונה בעל כרחו של הגולן.

קושיית אביי על ספק רבה ביאוש: אִתְיָבִיחָ אֲבִי לְרַבָּה, הלא שנינו בברייתא, שממה שנאמר בפרשת קרבנות (ויקרא א',) אם עולה קרבנו למדנו, שהמקריב יוצא ידי חובתו דווקא בקרבנו שלו, ולא בקרבן הַגּוֹל, משום שאינו עולה לרצון. הִכִּי דְּמִי, אִילָמָא בבחמה שהקדישה הגולן לַפְּנִי יָאוֹשׁ הַבְּעִלִּים, לָמָּה לִי קִרְאָא לפוסלה. הלא פְּשִׁטָּא שאינה ראיה למזבח משום שהיא חולקין, שהרי עדיין היא של הגולל, ואין כח ביד הגולן להקדיש דבר שאינו שלו. אָלֵא לאו – ודאי מדובר בבחמה גזולה שהקדישה הגולן לְאַחֵר יָאוֹשׁ הַבְּעִלִּים, ומשמענו הכתוב שאף שכבר קנה הגולן את הבחמה ביאוש ושינוי רשות, וחל הקדשו בה, מכל מקום חולקין פסולה להקריבה. ואם כן, שָׁמַע מִינָה שִׁיאוֹשׁ לְבַדוֹ לֹא קָנִי לגולן את הגזילה, ועל כן אינו יכול להקריבה, משום שנעשה ההקדש בעבירה, ונפסל הקרבן 'מצוה הבאה בעבירה'. אבל אם יאוש לבדו קונה, מדוע היא פסולה למזבח. הלא קנאה לגמרי עוד לפני שהקדישה, וההקדש עצמו אינו עבירה.

תירוצו רבא על קושיית אביי: אָמַר לִיה רַבָּא, לֵאבִי, וְלִפְעָמִיד שֶׁאֵתָה מַעֲמִיד אֶת הַבְּרִייתָא בגזול בהמת חולין והקדישה, אֵיךְ תִּפְרֹשׁ הָא דְּתַנָּיָא בְּבְרִיתָא. מִשְׁכָּבוֹ וְלֹא הַגּוֹל, שכן נאמר בפרשת טומאת הזב (ויקרא טו ה'), 'ואיש אשר יגע במשכבו וגו' וטמא עד הערב. ו'משכבו' למדנו שרק משכב שבבעלות הזב נטמא על ידי שכיבתו, ולא משכב גזול.

מפרש רבא את דבריו: הִכִּי דְּמִי, אִילָמָא דְּגוֹל עֲמָרָא וְעִבְדָּהּ מִשְׁכָּב – אם תאמר שהזב גזול צמר ועשה ממנו משכב, הרי לא יתכן לפרש כן, שכן מִי אִיכָּא מֵאֵן דְּאָמַר הַסּוֹבֵר שִׁנּוּי מַעֲשֶׂה שעשה הגולן בידיים לֹא קָנִי לוֹ את הגזילה. ומאחר שקנאו הרי זה מטמאו בשכיבתו. אָלֵא מֵאֵי אֵיךְ לָהּ לִמִּי, שהברייתא אומרת באופן דְּגוֹל מִשְׁכָּב דְּהִקְרִיָּה ושכב עליה, שאינו מטמאו בשכיבתו משום שאינו שלו. ומעתה הִכִּי נְמִי יש לפרש את מה ששנינו, 'קרבנו ולא הגזול' באופן דְּגוֹל קָרָן דְּהִקְרִיָּה לאחר שכבר הקדישו הנגול, ומקריבו הגולן לעצמו. שֶׁמִּקְרָבָנָהּ למדנו שאינו מרצה לו אפילו לאחר יאוש הבעלים. שכן אפילו אם יאוש קונה, מכל מקום בקרבן אינו קונה. שהרי הקדש אינו נגול, ואין הגולן קונה בו קנייני גזילה, משום שבכל מקום שהוא נמצא הרי הוא ברשות גבוה.

קושיית אביי על רב יוסף הסובר שיאוש אינו קונה בגזילה: עורות בהמה כמות שהם אינם נטמאים אלא אם כן ייחדו אותם לשכיבה או לישיבה, אך ללא ייחוד אינם מקבלים טומאה, משום שסתם עורות עומדים לעשיית מנעלים או כלים, וכל זמן שלא נגמרה מלאכתם עדיין אינם נחשבים כלים לקבלת טומאה.

אִתְיָבִיחָ אֲבִי לְרַבִּי יוֹסֵף: הלא שנינו במשנה (כלים פכ"ו מ"ח), עוֹרוֹת שֶׁל פֶּלַע הִתְּנִי שֶׁאֵינוֹ עוֹמֵד לְמַכּוֹר אֶת עוֹרוֹת הַבְּהוּמוֹתֵי אֵלָּא מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם לַעֲצֻמָּה, הַמִּתְחַשְׁקֶה שֶׁלֹּא לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם כְּמוֹת שֶׁהֵם לְשִׁכְבָּה מִטְמָאָתָן – מחשיבה אותם לכלים גמורים הראויים לקבלת טומאה, משום שאין דרכו של בעל הבית לחזור ממחשבתו ולעשות מהם כלים אחרים. ואולם בעורות שֶׁל עֲבָרִין המעבד את העורות כדי למוכרם, אין מִתְחַשְׁקֶה זו מִטְמָאָתָן – מחשיבה אותם כלים לקבלת טומאה, משום שהוא עשוי לחזור בו ממחשבתו ולמוכרם לאחרים שיעשו מהם מנעלים.

המשך ביאור למסכת בבא קמא ליום שישי עמוד ב

1	דְּאִיכָּא בֵּה שִׁינוּי הַשֵּׁם, דְּהָרִי מַעֲיָקָרָא בִּשְׁעַת הַגְּזִילָה שְׁמוֹ 'פְּשׁוּרָא'	מִן הַגְּזֹלִין אֵת דְּמִיּוֹ שֶׁל הַמַּרְיֵשׁ בְּלִבָּד וְלֹא אוֹתוֹ עֲצָמוֹ, מִפְּנֵי תִּקְנַת	6
2	[קוֹרְהָ], וְהַשְׁתָּא הוּא קָרוּי 'מְלַלָּא' [גג]. וְאִם כֵּן לַדְּעַת רַב יוֹסֵף יֵשׁ לוֹ	הַשָּׁבִים, כְּדִי שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ גְזֹלֵי הַמַּרְיֵשׁ לְסַתּוֹר אֶת בִּתְיָהֶם כְּדִי	7
3	לְגְזֹלִין זֶה לְקִנּוֹת אֶת הַמַּרְיֵשׁ מִשּׁוֹם שִׁינוּי הַשֵּׁם. וְהָרִי תִּנֵּן בַּמַּסַּכַּת	לְהַחֲזִיר אֶת הַקּוֹרְהָ, וּמִתּוֹךְ כֵּךְ יִמָּנְעוּ לְחַזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה.	8
4	עֲדִיּוֹת (פ"ז מ"ט), הָעִיד רַבִּי נַחוֹנִיא בֶּן גּוֹדְגָדָא עַל הַמַּרְיֵשׁ הַגָּזוּל	מִסִּימַת הַגְּמָרָא אֶת קוֹשִׁיתָהּ, הֲלֹא טַעְמָא שֶׁל דִּין זֶה הוּא רַק מִפְּנֵי	9
5	שְׂפָנְאֵוּ הַגְּזֹלִין בְּבִירָה [בֵּית גְּדוּל], שֶׁתִּקְנוּ חֲכָמִים שִׁיהִיָּה הַנְּגוּל נֹוּטֵל	תִּקְנַת הַשָּׁבִים,	10